

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Gérard Buono, Jean-Luc Buono, Roger Del Ponte, Serge Antoine Di Rocco, Jean Gérald Lubrano, Jean Lubrano, Jean Lucien Lubrano, Fabrice Marin, Robert Marin

Żądania wnoszących odwołanie

- uwzględnienie odwołania w zakresie zarzutów i żądań podniesionych przez wnoszących odwołanie;
- uchylenie wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 7 listopada 2012 r. w sprawie T-574/08, w części, w jakiej oddalono nim skargę wniesioną przez wnoszących odwołanie;
- uchylenie wyroku Sądu (piąta izba) z dnia 7 listopada 2012 r. w sprawie T-574/08, w części dotyczącej kosztów postępowania;
- uznanie dopuszczalności wniesionej przez Syndicat des Thoniers de la Méditerranée (STM) skargi i jej uwzględnienie, włącznie z żądaniem odszkodowawczym;
- uwzględnienie przedstawionych przed Sądem żądań skarżących, które wniosły odwołanie do Trybunału;
- uwzględnienie przedstawionych przed Sądem żądań wnoszących odwołanie w odniesieniu do zasady odszkodowania wyrównawczego;
- uwzględnienie przedstawionych przed Sądem żądań wnoszących odwołanie w odniesieniu do żądanej w pierwotnej skardze, lecz skorygowanej następnie ze względu na stabilizację elementów obliczenia strat operacyjnych i zaświadczeń, kwoty odszkodowania;
- w przypadku nieuwzględnienia poprzedniego punktu, obciążenie Komisji Europejskiej kosztami wyznaczenia biegłego do obliczenia należnego odszkodowania na podstawie sposobu obliczania, który zostanie przyjęty przez Trybunał;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania i zasądzenie na rzecz wnoszących odwołanie wszystkich kosztów adwokackich, postępowania, wydatków na poczet wysyłki i podróży poniesionych przez STM i indywidualnych wnoszących odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszący odwołanie podnoszą na poparcie swego odwołania cztery zarzuty.

Po pierwsze, Syndicat des Thoniers de la Méditerranée uważa, że Sąd przeinaczył informacje zawarte w aktach sprawy, aby stwierdzić, iż Syndicat des Thoniers de la Méditerranée nie ma interesu prawnego i w konsekwencji, aby uznać, że jego skarga była niedopuszczalna.

Po drugie, wnoszący odwołanie uważają, że Sąd naruszył prawo, dokonując wykładni wyroku z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie C-221/09 AJD Tuna w ten sposób, że umożliwia on uznanie rozporządzenia (WE) nr 530/2008 ⁽¹⁾ za akt niezgodny z prawem. Zdaniem wnoszących odwołanie rozporządzenie to jest nadal zgodne z prawem, lecz częściowo nieważne.

Po trzecie, wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi pominięcie odpowiedzialności Komisji z tytułu działania zgodnego z prawem, na tej podstawie, że podnoszona szkoda nie przekracza granic ryzyka gospodarczego właściwego dla działalności połowowej.

Wreszcie wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi, że nie uwzględnił on przepisów prawa, których przestrzeganie powinien zapewnić, nie orzekając w przedmiocie zarzutów i żądań podniesionych przed nim przez strony sporu. W szczególności wnoszący odwołanie zarzucają Sądowi, iż nie orzekł w przedmiocie zarzutów i żądań dotyczących odmiennego traktowania hiszpańskich statków rybackich i składających skargę do Komisji w rozporządzeniu (WE) nr 530/2008.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 530/2008 z dnia 12 czerwca 2008 r. ustanawiającego środki nadzwyczajne w odniesieniu do statków rybackich do połowów okrężnicą prowadzących połowy tuńczyka błękitnoplętego w Oceanie Atlantyckim, na wschód od 45° długości geograficznej zachodniej, oraz w Morzu Śródziemnym (Dz.U. L 155, s. 9).

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 18 listopada 2012 r. w sprawie T-194/10 Węgry przeciwko Komisji, wniesione w dniu 22 stycznia 2013 r. przez Węgry

(Sprawa C-31/13 P)

(2013/C 71/20)

Język postępowania: węgierski

Strony

Wnoszący odwołanie: Węgry (przedstawiciele: M. Fehér i K. Szijjártó, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska i Republika Słowacka

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu.
- Ostateczne rozstrzygnięcie sprawy przez Trybunał Sprawiedliwości zgodnie z możliwością przewidzianą w art. 61 statutu.

— Obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W odwołaniu rząd węgierski zarzuca po pierwsze, że Sąd w zaskarżonym wyroku błędnie zastosował prawo stwierdzając, że sporny wpis do bazy danych E-Bacchus nie wywoływał skutków prawnych, w związku z czym nie należało dopuścić skargi wniesionej w tym zakresie. Z drugiej strony rząd węgierski uważa również, że uzasadnienie wyroku Sądu nie jest wystarczające w zakresie, w jakim wielokrotnie nie uznano zarzutów, w których rząd węgierski kwestionował stanowisko Komisji i ograniczono się do potwierdzenia tego stanowiska, bez orzekania co do istoty tych zarzutów. Po drugie rząd węgierski co do istoty powtarza argumenty przedstawione w postępowaniu przed Sądem na poparcie jego żądania, aby Trybunał Sprawiedliwości dopuścił odwołanie i ostatecznie rozstrzygnął sprawę zgodnie z możliwością przewidzianą w art. 61 statutu.

Poprzez utworzenie bazy danych E-Bacchus prawodawca unijny ustanowił rejestr własności przemysłowej dla chronionych w Unii Europejskiej nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, który zaświadcza o istnieniu rzeczonyj ochrony na poziomie Unii. Ponieważ jest to jedyny rejestr, nie można przyjąć, że jedynie wpis nowych nazw wywoływać będzie skutki prawne: te same skutki powinny być związane z jakimkolwiek wpisem do rzeczonyj bazy danych.

Błędna jest ocena Sądu, że w przypadku istniejących już nazw wpis do bazy danych E-Bacchus jest jedynie automatycznym przejściem (formalnym) z jednego systemu prawnego do drugiego. Zdaniem rządu węgierskiego chodzi tu o istotną transformację, która podnosi ochronę nazw z poziomu dotychczas krajowego na poziom Unii.

Nie można przyjąć, gdyż narusza to zasadę równości, że w związku ze skutkami prawnymi wpisu do rejestru E-Bacchus, ich ocena będzie odmienna, w zależności od tego czy chodzi o nazwy dotychczasowe czy nowe. Skutki prawne wynikające z wpisu powinny być te same niezależnie od nazwy, nawet gdy stosuje się odmienne postępowanie w sprawie wpisu, w zależności od tego czy chodzi o nazwę już istniejącą czy nową.

Tym samym, ze skutków prawnych wpisu wynika obowiązek Komisji dokonywania kontroli w chwili sporządzania i zmiany treści wpisu do bazy danych E-Bacchus. W szczególności z zasady dobrej administracji wynika, że Komisja powinna była zbadać, jaka była sytuacja prawna w Słowacji w odnośnej dacie (1 sierpnia 2009 r.) oraz czy oryginalny wpis był w rzeczywistości nieprawidłowy.

Sąd naruszył również obowiązek uzasadnienia, ponieważ w poczynionych przez niego ustaleniach co do istoty sprawy nie ustosunkował się do zarzutów, w których rząd węgierski kwestionował stanowisko Komisji i ograniczył się jedynie do potwierdzenia stanowiska Komisji, bez orzekania co do istoty tych zarzutów.

Zdaniem rządu węgierskiego, poprzez zmianę wpisu Komisja naruszyła właściwe przepisy rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007⁽¹⁾ i rozporządzenia Komisji (WE) nr 607/2009,⁽²⁾ z uwagi na to, iż sporna zmiana pierwotnego wpisu w rejestrze E-Bacchus przyznaje automatyczną ochronę na podstawie nowej regulacji nazwie, której nie można uznać za „istniejącą chronioną” nazwę w rozumieniu art. 118s rozporządzenia nr 1234/2007. Rząd węgierski twierdzi, że nazwa „Tokajská vinohradnícka oblasť” zawarta w ustawie słowackiej 313 z dnia 30 czerwca 2009 r. i opublikowanej w słowackim dzienniku urzędowym z dnia 30 lipca 2009 r. jest nazwą, którą należy uznać za chronioną i istniejącą.

Tym samym rząd węgierski zarzuca, że poprzez zarządzanie bazą danych E-Bacchus, a szczególności poprzez dokonanie w niej spornego wpisu, Komisja naruszyła fundamentalne zasady dobrej administracji, lojalnej współpracy i bezpieczeństwa prawnego, uznanych w prawie Unii.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) (Dz.U. L 229, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji z dnia 14 lipca 2009 r. ustanawiające niektóre szczegółowe przepisy wykonawcze do rozporządzenia Rady (WE) nr 479/2008 w odniesieniu do chronionych nazw pochodzenia i oznaczeń geograficznych, określeń tradycyjnych, etykietowania i prezentacji niektórych produktów sektora wina (Dz.U. L 193, s. 60).